

— Патиланци! — рече — Братовчедъ ми Слави иде отдалече. Но азъ му разказахъ за нашето царство. И сега го водя другаръ да ни стане. Кажй нали може, бате Патилане?

Преди да отвърна, Данчо ме превари:

— Току тъй не може! Трѣбва да се кръсти предъ всички другари!

Гостътъ отговори:

— Какво ти кръщение! Азъ си имамъ име! И прекоръ отгоре!

И Ванчо добави!

— Той се казва Слави. И Левчо му викатъ.

— Може да е Левчо, може да е Слави, — запъна се Данчо, — но предъ насъ геройство трѣбва да направи. Туй е, споредъ мене, истинско кръщение. Патиланецъ вѣренъ тъй може да стане! Нали право казвамъ, бате Патилане?

— Право, Данчо, право! Въ нашата дружина всички сме юнаци. Когато ни стресне котешка опашка, бѣгаме презъ тръни и презъ камънаци съсъ сила юнашка!

Данчо се засрами, но хитро добави:

— То това е друго, бате Патилане. Съ най-славни юнаци туй може да стане. Но нали изкупихъ азъ страха тогава? Нали азъ опитахъ на нашата баба ржката корава?

— Зная, Данчо, зная. Но да си призная: следъ Благовещене, всички се нуждаемъ отъ ново кръщение. Съ юначество ново трѣбва да измиемъ срама отъ тогава... Въ нашата дружина ще постѣпи Слави! И, както го гледамъ, повече отъ всички той ще ни прослави!

— Не! — извика гостътъ. — Азъ милость не искамъ. Още ей сегичка вий ще ме познайте! По дѣла сждете. И ако заслужавамъ, въ вашата дружина вий ме приемете!... При кошера вижте, какъ хвърчатъ пчелитѣ. И брѣмчатъ на орлякъ. Срѣдъ тѣхъ ще отида съсъ очи открити! Все така безстрашливъ оттамъ ще се върна. И да ме ожиятъ, „охъ“ нѣма да чуйте!

Това като рече, Слави се затече, стигна до пчелитѣ, рже си разпери, но истински кръсникъ тука си намѣри.